

Toimittaja Heli Karhumäki, alustus 25.2.2014

Hallitsevatko julkista keskustelua mielikuvat vai onko tilaa faktoille?

Medialla tarkoitan tässä alustuksessa maallista yleismediaa, sillä kristillinen ja seurakuntien lehdistö on oma lukunsa. Suomessa laaja ja laadukas kristillisten järjestöjen ja seurakuntien lehdistö ja se antaa kirkosta monipuolisen ja hyvinkin paikkansapitävän kuvan.

Julkista keskustelua hallitsevat mielikuvat, koska ihmisten päässä ei voi olla muuta kuin mielikuvia. Meillä kirkon piirissä elävillä on omat mielikuvamme ja kirkosta etäämmällä elävillä on omat mielikuvansa. Ne kaikki ovat likiarvoja kirkon koko olemuksesta.

Suomalainen journalismi painetussa ja sähköisessä mediassa on keskimäärin aika laadukasta, jos sitä mitataan faktojen määrällä ja paikkansa pitävyydellä. Kirkko on kuin hollitupa, johon kuka tahansa voi astella sisään ja saada kovia faktoja, tunnuslukuja ja tilastoja, hallinnon pöytäkirjoja ja päätösluetteloita, budjetteja, toimintakertomuksia ja esitteitä. Seurakuntien kotisivuilta löytyvät huolella kootut tapahtumakalenterit, kiinteistöselostukset ja hautaustoimen palvelumaksut. Mitään ei salata.

Kirkko osaa tuottaa faktaa, jopa niin paljon, että faktojen vyöry hautaa alleen kirkon hengellisen olemuksen. Kirkko on kuin talo, jonka isäntä on niin Jesuksen särmikäs, että häntä täytyy piilotella nolona peräkammarissa. Ei tämä talo ole tullut mistään, sitä ei kukaan rakentanut, se vain on. Vierailijakin siinä kiusaantuu eikä kysele. Talo jää juurettomaksi ja historiattomaksi.

Jos kirkko unohtaa kertoa mistä sen vieraanvaraisuus johtuu, siitä tulee median silmissä palvelutori tai hyväntekeväisyysjärjestö muiden joukossa.

Kirkon täytyy oppia kaikilla tasoillaan puhumaan jälleen ytimestään ja tehdä se yksinkertaisesti: mistä kirkko sai alkunsa, miten Jumala on ilmoittanut itsensä ja tullut ihmistä lähelle, miten Jeesuksen seuraaminen arjessa muuttaa elämää, miten Pyhän Hengen toiminta ilmenee seurakunnassa. Miksi ristinkuolema ja ylösnousemus ovat voitto kuolemasta. Miksi meillä on velvoite rakastaa, pyytää ja antaa anteeksi: siksi että Jeesus käski. Tulee kertoa rohkeasti armolahjoista, Kristuksen kohtaamisesta sanassa, rukouksessa ja sakramenteissa.

Kirkon olemus ei valkene sillä, että syötämme toimittajille enemmän faktoja, vaan sillä että olemme heille elävä evankeliumi, Jeesuksen ja ihmeiden todistajia.

Toimittajat ovat tiedonhaluisia ja he ovat koko ajan vailla jutunaiheita, kuvia ja tarinoita. Täytyy oppia tarjoamaan heille aiheita. Toimittajat elävät kirkkovuotta niin kuin mekin. Kohta tulee kevät ja toimittajat miettivät, ketä haastatella nyt, kun Isä Mitrokin on siellä Brysselissä.

Kaikki toimittajat eivät tosin ole kiinnostuneita edes faktoista, vaan heille riittää ennakko-oletus, satunnaisen tv-väittelyn näkeminen, sirpaletieto Facebook-kavereilta ja vapaa-ajattelijoiden raportit siitä, kuinka paljon talosta on taas lähtenyt väkeä. Ja kun on pakollinen kolumnivuoro joulun alla tai pääsiäisenä, he kirjoittavat pettyneen kolumnin kirkosta, jossa muka on meneillään krooninen riitely, kriisi ja kuohunta. Ei kirkossa silti tarvitse pelätä torjuntaa ja kritiikkiä. Ei Jeesuskaan omana aikanaan kelvannut kaikille.

Jos mediaa kiinnostavat kirkon ajankohtaisasiat, jäsenkato, verotulojen alamäki ja laskevat luvut, voiko kirkon virallinen lausunnonantaja puhua Jumalasta ja ihmeistä? Totta kai. Jumala on ajankohtaisasia. Kirkon joka tasolla voidaan sanoa: eiköhän kirkko selviydy, kun Jumala johtaa tätä kaikkea. Kirkko on Jumalan projekti. On syytä uskoa, että Jumala kykenee viemään pelastussuunnitelmansa päätökseen. Maailmanlaajuinen kirkko menee eteenpäin. Uusia kristittyjä kääntyy ja kastetaan joka päivä 90 000.